

Deuteronomium 32: 10b-12
God valt mee
Eeuwigheidszondag

Lezingen: [Matteüs 8: 23-27](#) en [Deuteronomium 32: 10b-12](#)

Liturgie: Welkom en het aansteken van de paaskaars
Gezang 479: 1,3,4
Moment van stilte en begroeting

v: *Onze hulp komt van God,*
a: *die de hemel en de aarde gemaakt heeft.*
v: *Ons leven, ons begin, onze voortgang en ons einde is geborgen in de Eeuwige,*
a: *die trouw is en trouw blijft.*

v: *Genade en vrede van God de Vader en de Zoon en de heilige Geest.*
a: *Amen*

Psalm 139: 1,2,4
Gebed
Bernetsjerke
Samen in het licht
Lezen: Matteüs 8: 23-27
Nieuwe Liedboek 894: 1,2,4 (melodie Gezang 303)
Tekst: Deuteronomium 32: 10b-12
Overdenking: God valt mee
Gezang 434: 2
Gedicht: De mensen van voorbij (Hanna Lam)
Aansteken van de kaarsen en de waxinelichtjes

v: *Heer, herinner U de namen van hen die gestorven zijn.*
a: *Wees met ons in ons gemis en in onze pijn.*

Gezang 299: 1,4,10
Dankgebed, stilte en het Onze Vader
Collecten
Nieuwe Liedboek 416: 1,2,3,4
Zegen

Tjonge, wat een wind, zeg.

Niet zo sterk als die van een paar weken geleden. Want toen ging het echt tekeer. En als ik om me heen kijk, dan zie ik nog steeds de gevolgen van die storm.
Maar nu waait het ook behoorlijk.

Ja, ik ben maar even naar buiten gegaan. Ik moest er gewoon ff uit.
Want het kan buiten stormen.
Maar nu stormt het hier.
In mijn hart. In mijn binnenste.
Het gaat daar flink tekeer.

Ik moet steeds denken aan dat gesprek met die vrouw.
Ze is al op leeftijd en heel hartelijk.
Maar nu heeft ze net een verpletterend bericht gekregen. Ze is ernstig ziek en er kan weinig meer voor haar gedaan worden.

En dan te bedenken, dat ze al zo veel heeft mee moeten maken.
En deze vrouw heeft al zo veel mee moeten maken.
Dat is met geen pen te beschrijven. Al die ellende in haar leven.
Het was echt tegenslag na tegenslag.

En dan komt er ook nog eens zo'n bericht.
Onvoorstelbaar.

Ik zag er best tegen op om haar te bezoeken.
Want ja, wat moet je zeggen?
Met lood in de schoenen ging ik naar haar toe.

Wat is dat een moeilijk bericht, zei ik tegen haar.
Ja, zei zij, dat is het en ik vind het allemaal best heel zwaar. Maar ... er is er één die mee valt.

Één die meevalt? Hoe bedoelt u dat?

Nou, antwoordde zij, in dit alles voel ik mij ook gedragen. Ik ervaar op dit moment Gods kracht. Hij is bij mij en Hij houdt mij vast. Ook nu. Nu het allemaal zo diep gaat en zo donker wordt. Hij valt dan als het ware met mij mee en dat geeft mij een goed gevoel. Want wat er ook gebeurt en hoe het met mij ook gaat, maar onder mijn leven zijn en blijven die handen van God. Dag aan dag draagt Hij mij. Die God is mijn houvast. Mijn zekerheid. Mijn troost in leven en in sterven.

Dat is wat.
Daarom loop ik hier nu buiten.
Om daarover na te denken.
Want het kan hier buiten flink tekeer gaan.
Maar zoals ik al zei, het stormt nu hier. In mijn binnenste.

Want hoe kan zo'n vrouw dat zo zeggen?
Bij mij roept dat alleen maar vragen op.
Want waar is God dan? Bestaat Hij wel?
En waarom krijgt zo'n lief mens dan onmenselijk veel op haar bordje en een ander veel minder? Waarom is alles zo oneerlijk verdeeld?
Dat begrijp ik niet. Kan ik nog wel in zo'n God geloven? Dan weet ik het even niet meer.

En toch, als ik die vrouw dan hoor, hoe zij erover praat en hoe zij getuigt van haar geloof

God kan ik niet altijd aanwijzen. Ik kan niet zeggen: *Kijk, hier is Hij. Of daar is Hij.*
En God kan ik ook niet verklaren.
Maar kennelijk kunnen mensen Hem wel ervaren.

En nu moet ik opeens denken aan een boek, dat ik jaren geleden gelezen heb.
Een boek van Maarten 't Hart met de titel *Een vlucht regenwulpen*.
Misschien ken je het wel.

De hoofdpersoon in dat boek is Maarten. Dezelfde naam als de schrijver.
En Maarten keert zich helemaal tegen God en tegen alles wat met de kerk te maken heeft.
Het boek begint met zondag 10 van de heidelberger catechismus, waar het gaat over Gods voorzienigheid. Alles komt uit zijn hand. Dat grijpt Maarten aan als zijn moeder aan keelkanker overlijdt. Dan zegt hij: *God heeft haar die kanker gegeven om haar zo te laten lijden en haar zo'n verschrikkelijk einde te geven.*
Het is één en al verzet tegen de God van zondag 10 en tegen de God van de kerk.

Maar dan kom je aan het einde van het boek.
Maarten loopt op een berghelling en valt opeens meters naar beneden.
Wonder boven wonder overleeft hij die val.
Normaal gesproken had hij dood moeten zijn, maar hij werd gespaard.
Dat raakt Maarten diep en dan haalt hij een gedicht aan van een Duitse dichter. De dichter Rilke. Het gaat dan om deze woorden: *Und doch ist Einer, welcher dieses Fallen unendlich sanft in seinen Händen hält.*
En toch is er één, die ook deze val oneindig zacht in zijn handen houdt.

Dat is zo bijzonder.
Nee, God kun je inderdaad niet verklaren.
Maar er zijn momenten dat je Hem wel kunt ervaren.

Maarten.
En ook die vrouw, bij wie ik was.
En toch is er één, die mee valt.

Aan het einde van dat bezoek hebben we samen nog iets gelezen uit de Bijbel.
Tijdens dat gesprek moest ik aan twee Bijbelgedeelten denken.
Het eerste was dat gedeelte over de storm op het meer en dat Jezus dan laat zien dat Hij boven die storm staat.
En het tweede was dat beeld van die arend met de jongen. Dat staat in Deuteronomium 32 en dat hebben we toen ook samen gelezen. Deze woorden: *God omringde Zijn volk met zorg en met liefde, koesterde het als zijn oogappel.11 Zoals een arend over zijn jongen waakt en voortdurend erboven blijft zweven, zijn vleugels uitspreidt en zijn jongen daarop draagt, 12 zo heeft de HEER zijn volk geleid, hij alleen: geen andere god stond hem bij.*

Kijk, zei zij, dat bedoel ik nou. Er is er Één die mee valt. Één die mij draagt en die mij leidt.

Het is inderdaad een prachtig beeld.
Dat zie je voor je.
Zo'n jong dat leert vliegen en dat gaat eerst wel goed.
Hij flappert met zijn vleugels en hij kan zich nog goed in de lucht houden.
Maar dan wordt hij moe en zakt hij steeds verder naar beneden.

Maar de moeder-arend houdt haar jong nauwlettend in de gaten.
Die zweeft daarboven.
En als haar jong te ver naar beneden valt, dan opeens dan maakt die moeder-arend zich klein en die valt al een steen naar beneden. Zij duikt onder haar jong en dan slaat ze die grote sterke vleugels uit om haar jong op te vangen en terug te brengen in het nest, waar het veilig is.

Er is er Één die mee valt.
Dat mogen we ook op deze zondag horen.
Vandaag gaan onze gedachten uit naar mensen, die wij los moesten laten. Mensen van wie wij houden en die van ons zijn heengegaan. De mensen van voorbij.

Dat maakt veel los.
Herinneringen gaan met emoties gepaard.
En dat mag. Dat is goed.

En door al die gedachten en gevoelens heen mogen we dit weten: Er is er Één, die mee valt.
Één die zelfs verder gaat dan wij kunnen.
Één die blijft dragen als onze handen los moeten laten.

En dan kijk ik naar de Here Jezus, die onze diepte indook om ons op te kunnen vangen en om ons te kunnen dragen.

Hij kwam om voor ons te lijden. Hij ging zelfs dat diepste dal in van de dood.

Alleen Hij is daar niet in gebleven.

Maar Hij is daar dwars doorheen gegaan.

Hij heeft daar een weg gebaad.

Hij ging zo diep, zodat ook onder ons leven altijd zijn handen kunnen zijn. Handen die dragen en ons brengen naar een plaats waar we veilig zijn. Handen die er zijn en die er blijven als wij die laatste reis moeten maken.

Er is er één die mee valt.

Daarom wist die vrouw ook: Wat er ook gebeurt en hoe mijn weg ook gaat, maar mijn leven is en blijft geborgen in die handen van God.

Wauw. Wat een vertrouwen.

De storm gaat al wat liggen.

Ik word al wat rustiger.

Het wordt stil in mij.

Maar daar zit heel wat in om over na te denken.

Amen

Piet Hulshof
Jubbega, 24 november 2013
Eeuwigheidszondag